

Pinke Zsolt

Démonok

(forgatókönyv) I. rész

1. kép. Egy étteremben 11 férfi ül egy hosszú asztal fal felőli oldalán. Fejük magasságában, a falon vonalkódszerű csikozás fut keresztben, a kép az Utolsó vacsorára emlékeztet. Valamiféle keresztény társaságot, kegyes atyafiak színes öltönyökbe bújt gyülekezetét látjuk. Nevetgélnek, néha egy-egy falatot emelnek a szájukhoz, kedélyesen beszélgetnek.

PÉTER. Csodálatos hely.

MÁRK az asztal túlsó végén, suttogva kérdezi szomszédjától. Miről van szó – egy kicsit lemaradtam.

JAKAB. A testvér, Hawaii-on járt, egy konferencián.

TAMÁS. Melyik szigeten laktatok?

PÉTER. Kawaii-on.

JÚDÁS, DE NEM AZ ISKÁRIÓTES. Ahogy hallom, az a legszebb sziget a szigetcsoportból.

PÉTER. Igen, a legérzékenyebb. Persze itt is vannak modern szállodák, csak nem annyi, mint mondjuk Maui-n. Nincs nagyváros, ami sokat számít, és emellett megmaradt egy pár tüneményes falvacská is.

MÁTÉ. És a konferencia?

PÉTER. Hát, meg kell hagyni, ahogy Jakab testvéremnek meséltem, a konferenciát amerikaiak rendezték, és tudjátok, nekik annyira más képük van a szolgálatról. De kérlek, Ian testvérem, te mint a szervezet vezetője mutass be egymásnak bennünket.

Ian feláll, a mellette lévő széken helyet foglalt Júdás megkocogtatja a poharat.

IAN. Tudjátok testvérek, hogy mindaddig elzárkóztam attól, hogy az Egyházba behozzuk a pénz, az üzlet szellemét, de az elmúlt időszak megtanított rá, hogy komolyan vegyem ezt a területet. Könnyörögni fogok, és nektek is ezt javaslom, hogy az Úr a lehető legtávolabb tartsa tőlünk Mammont és e világ szellemét. Egyetlen kikötéssel vállaltam a mai összejövetelt, ha mindenki komolyan eltökéli, hogy nem engedjük magunk közé férközni a megosztást.

TÖBBIK. Ámen! Úgy legyen!

IAN. Üdvözlöm körünkben Máté testvéremet, az erdélyi szolgálat vezetőjét. Üdvözlöm Tamást és Jakabot, a híres dunántúli ébredés irányítóit. Üdvözlöm Botond testvéremet Óbudáról. Üdvözlöm Júdás testvéremet, az északi országrész szellemi erős emberét, de ő nem az Iskáriótes.

Nevetés.

Bizonyára mindannyian hallottatok már Péterről, egyházunk külső kapcsolatokért felelős tekintélyéről. Péter kezdeményezésére gyűltünk ma össze, hogy legutóbbi útja eredményeiről beszámoljon. Szeretnénk majd megtudni, hogy mennyit kell egy F–50-esért imádkozni.

Nevetés.

És mit kell mondani?

TAMÁS, szomszédja fülébe. Örökké vadonatúj kocsikkal járkál.

IAN. Bemutatom nektek Márk testvéremet, aki szervezetünk biztonsági szakértője.

Márk egy vékony, kopasz, ravasz tekintetű férfi. Fekete garbót visel.

Üdvözlöm Timóteust és Pált, a koldus és hontalan szervezet vezetőit. Testvérek, tapsoljuk meg egymást.

IAN. Köszöntsük Jánost, aki csodálatos szervezőmunka eredményeként több sikeres könyv és újság kiadója lett. Felbecsülhetetlen értékű szolgálat.

Közben a pincérek leszedik az asztalt. A társaság egyik tagja kávét rendel magának. A kávé szó hallatán a többiek is fészkelődni kezdenek, hárman-négyen kávét, teát, cappuccinót rendelnek.

PÉTER. Testvérek, ha megengeditek, befejezem.

Kicsit szemrehányóan.

Az amerikaiak nagyon kedves emberek, és azt hiszem, sok mindenben tanulhatunk tőlük. Például az egyik texasi testvér csak úgy, ismeretlenül meghívott bennünket egy nagyon elegáns étterembe. És képzeljétek a vacsora végén azt mondja – úgy indítja az Úr, hogy egy gyönyörű drágaköves platina órát ajándékozzon a feleségemnek.

JAKAB. Hallelujá!

MÁTÉ. Azt a mindenit! Ez aztán az áldás!

TAMÁS. Dicsőség, Istennek! De mi az, amire azt mondtad, tanulhatnánk tőlük?

PÉTER. Nos, a konferencia egy szűkebb körű megbeszélésén, a testvérek a következő ajánlatot tették. A kelet-európai gyülekezetek anyagi helyzetének, stabilitásának érdekében azt a kedvező lehetőséget biztosítják számunkra, hogy keresztény vállalatok részvényeit dolgozói áron vásárolhatjuk meg, ami általában a piaci ár 50–80%-a között mozog. Keresztény befektetési alapok is biztosítottak bennünket, hogy hitellehetőségeikről folyamatosan tájékoztassanak. Ha arra gondolok testvérek, hogy építünk egy csarnokot, amelyet a gyülekezetek részvénytársasági formában hoznak létre és üzemeltetnek, és adott esetben az építési vállalkozók mi, a gyülekezetek vezetői lennénk, ez hatalmas áldást jelentene.

JAKAB. Az ajánlatban szerepelt, hogy mennyiért kapunk pénzt?

PÉTER. Természetesen. Hosszú futamidő, mondjuk tíz év esetén a kamat évi 7,5%, természetesen a szokásos garanciákat kérik, és a pásztorok kimutatását gyülekezeteik elmúlt 2-3 évi tizedfizetéseiről és egyéb célú adakozásainak eredményéről.

Péter mondókája alatt szinte mindenki zsebszámológépet vesz elő és heves gombnyomogatásba kezd.

TAMÁS. Gondolom a részvénytársaság tulajdonhányadai is a gyülekezetből származó pénz arányának megfelelően alakulnak majd. *Halkan.* Most kezdem megérteni, hogyan lehet mégis két úrnak szolgálni.

PÉTER, *automatikusan Tamás felé.* Így van. Remélem mindenkinek békessége van abban, hogy a gyülekezetek elmúlt két évi bevételeit vessük össze, ennek arányában kéne részt vállalni a terhekből, és ennek arányában részesedne az adott gyülekezet a csarnokból és létesítményeiből.

MÁTÉ *Tamásnak.* Sejtettem, hogy Péter testvérünk nem fog rosszul járni, még egy látszólag ártatlan konferencián sem. A legérdekesebb, azért mégiscsak az, hogy az ajándékoknak, ezt a jól koreografált körtáncát naiv testvéreink finanszírozzák.

PINCÉR. Elnézést uraim, hogy megzavarom a beszélgetést – kinek szabad a gyümölcssteát...?

Megérkeznek a kávék. Hirtelen többen is – Péter előző epés megjegyzését szemük előtt tartva – kérdően, egyikük talán sunnyogva is, Péterre néznek. A helyzet csikorgóvá válik, de Péter, mintha a dologból semmit sem érzékelne, hízog hangon, süteményt rendel, s példáját a többiek is követik.

IAN. Nekem.

PINCÉR. ...és a presszókávét...?

JUDÁS. Én kérem.

PINCÉR. ...a cappuccinók?

MÁTÉ-JAKAB. Mi kértük!

PINCÉR. Még egyebet, uraim?

TAMÁS. Egy ásványvizet.

MÁRK. Narancslevet kérek.

IAN. Rumos teát kérnék, mézzel.

PINCÉR. Igen, köszönöm. Esetleg, más valamit – ajánlanám a friss meggyes lepényt.

IAN. Kérek szépen egyet, a múltkor is finom volt.

MÁTÉ. Úgy érzem, meg kéne hallgatnunk Ian testvérünket. Azzal a borzasztó esettel kapcsolatban, hiszen csak homályos, ellentmondásos hírek jutottak el hozzánk. Persze csak, ha Péter testvérünk beszámolója véget ért.

TAMÁS. Igen, mi is hallottuk a gyülekezetben, hogy megsebesültél. Beléd löttek, vagy valami hasonló borzalmas dolog történt?

PÉTER. Ian testvérünk igazi frontharcos.

Nevetnek.

JUDÁS. Halljuk a sztorit!

IAN. Valóban, nagyon szomorú történetnek voltam résztvevője, alig egy hónapja. Éppen kedden vették le a gipszet a vállamról.

PÉTER. Ó, Istenem!

IAN. Igazából nem ez a lényeg. Mellettem löttek rá egy fiatalemberre, aki gyermekkorában gyülekezetünk

tagja volt. Az eset sokkal borzalmasabb, brutálisabb ennél.

JAKAB. Hogy történt?

PÉTER. Azt hiszem, Ian, el kéne mesélned a teljes történetet.

IAN. Nos, eléggé véres, és tele van felkavaró részletekkel...

PÉTER. Az Úrjézusra, kérek, „a-tól z-ig”, mondj el mindent!

Erre Máté, gunyorosan, szomszédjára néz.

IAN. Rendben. Ott kezdem, hogy Botond, mert így hívják, gazdag, vagy inkább sikeres üzletember. Már régen elhagyta a gyülekezetet, de a szülei a mai napig aktívan járogatnak. Viszont Botond, néha, bizonyos összeggel támogatta az egyházat. Azt hittem, most is ezért hív találkozóra. A színhely – nos ebben az étteremben találkoztunk, és pontosan annál, a galéria sarkán lévő asztalnál ültünk le.

PÉTER. Szóval, ezért hívtál bennünket erre a helyre?

IAN. Igen, de, remélem nem okoz bennetek rossz érzéseket.

MÁTÉ. Szóval, ezért ilyen üres az étterem. Az első pillanatban azt hittem, a konyha gyenge, vagy rossz a kiszolgálás.

JAKAB. Ian testvér, ha téged nem nyom a hely – bennünket sem.

IAN. Este nyolcra beszéltük meg a halált hozó találkozót.

Kép távolodik.

2. kép. Helyszín: Andrásy út nappal. Az Operaház előtt álldogáló, jó kötésű fiatal srác felé – oldalzsebes nadrágja zsebében virág – a házak tetejéről galambok repülnek, feje mellett húznak el és az aszfalton landolnak.

A madarak akciójától megilletődött képet vágó fiúhoz három maszkos rohan, kezükben kés. Az első lendületből vágja a kését a gyanútlanul várakozó fiú mellkasába. A mögötte rohanó elüvölti magát:

MASZKOS. Ez nem az!

Kiáltása egy századmásodpercet késik, az áldozat azonnal elterül. A másodikként érkező az áldozat fölé hajol, de óvatlanul, mert a haldokló ösztönös mozdulattal a sötét árny felé kap és letépi a maszkot. A későbbi jelenetekből ismert, KISTERMETŰ arcát pillantjuk meg. Az előbb még társát hangosan figyelmeztető támadó kését a földön fekvő fiúba szúrja, kitépi a maszkot a görcsösen markoló kézből, fejére rántaná, de amint felnéz, pillantása az autójából kászálódó Botondéval találkozik. Jobbról és balról társai fedezik, de Botond szemből tökéletesen rálát és bénultan nézi a mézszárlást. Végtelennek tűnő ideig nézi a gyilkos arcát.

3. kép. Az Andrásy úton rendőrök nyüzsögnek. A későbbi tatami jelenet küzdelmében alulmaradó FIATAL FŐRENDŐR több társa kíséretében, pojácaként vonul az Operaház előtti felhajtón. Alig észrevehetően sántít. Pózolva fotóztatja magát az Operaház lépcsőjén, nyilatkozik a sajtónak. Egyszerre, a tatami széléről ismerős, vágott arcú nyomozó hajol a füléhez, ő, a hallott infora bőlint, befejezi a mondatát és a vágott arcú biccentésének irányát követve, a mozi mögé indul, benéz abba a rendőrségi mikrobuszba, amelyben Botond ül, arcán dermedt kifejezéssel.

4. kép. Az előbb látott FIATAL FŐRENDŐR – az iménti mikrobusz első üléséről beszél – telefonbeszélgetése egy íróasztal mögött ülő férfivel, a CSÍKOS INGESSEL. Osztott képernyőn jelennek meg.

CSÍKOS INGES. Egyáltalán nem érdekel, melyik hülyét véded. Aki ilyen faszszágot csinál, hogy fényes nappal egy civilt öl meg az Andrásy út kellős közepén, az menjen a levesbe.

FIATAL FŐRENDŐR. Most még helyre tudják hozni a hibát.

CSÍKOS INGES. És te kezességet vállalsz értük?

FIATAL FŐRENDŐR. Még egyet hibáznak, és én intézem el őket.

CSÍKOS INGES. Szóval, a tanú a következő.

5. kép. BELSŐ, az elsötétített szobát a relaxa résein beszűrődő fénycsíkok világítják meg. IVETT-DOKTORNŐ, 30 éves szőke nő, a betegétől jó pár

lépésnyire ül az ajtó előtt, szemben az 50 körüli kopasz fickóval, a BETEGGEL.

BETEG. Doktornő, gondolja, hogy komoly a baj?

IVETT-DOKTORNŐ. Ugyan már, ne kalandozzunk el a tárgytól! Nagyon érdekes, amiről, de leginkább ahogyan mesél. Maga kitünő elbeszélő. Nem szokta leírni a gondolatait?

BETEG. Nem. Folytatom. *A narrációban elhangzó szöveget képek kísérik.* Elkezdí szürcsölni a levest. Anélkül, hogy észrevenné, egy halálfejszerű arc kukucskál be a szeparé légterébe, majd eltűnik. A kíváncsi fej útját követve, magára hagyjuk Helmutot, és a szomszéd boxba telepedő két különös öltözötű férfit pillantjuk meg. A fej tulajdonosa selyemöltönyben parádéz, míg a másik, a baszkcsapka, Torma a szürke rövid szövetkabát alatt fekete garbót visel, szemén elegáns fekete szemüveg. Mialatt helyet foglalnak megjelenik a pincér, némán rendelnek, a kép jobb és baloldali sarkában megjelenik a két férfi rendőrségi nyilvántartásokat idéző fényképe, alatta nyomtatott betűkel íródik ki a képaláírás: Gromiko Gorcsev a szerb titkosszolgálat magas beosztású tisztje; Torma, a Délvidék ura.

Mindkét szeparé egy-egy zölddel futtatott kalitka. Viszont, míg Helmut boxa a derűs, sárgás, délutáni napsugaraktól barátságos hangulatú, addig a másik sötét, hideg zöld színben pompázik. Söt, mialatt a két férfi helyet foglal, és neveik alatt a szöveg kiíródik, baljós hangulatot ébresztő zene szól, aláfestésként. Miután a pincér elmegy, mindkettő kisméretű, modern látszóvet vesz elő, és mint Helmut, a kikötöt stírolik. Gromiko szólal meg először, szlávós akcentussal, de folyékonyan beszél magyarul.

6. kép. Kopogtatnak az orvosi szoba elsötétített ablakán.

IVETT-DOKTORNŐ. Sajnos, be kell fejeznünk. Értem jöttek.

BETEG. Ah... Persze, persze. Akkor hát, holnap?

IVETT-DOKTORNŐ. Igen, remélem holnap. Tudja, szakdolgozatot írok, és rengeteg időmet emészti fel az anyaggyűjtés.

BETEG. Hm. Érdekes, hogy amit mi, lököttek nagy nehezen kinyögünk a kínjainkról, azon maguk lak-

mároznak, kvázi a salakunkból élnek. Ez is kulturális evolúció. Örülök, hogy az intellektusom hullájának néhány konca magának jutott, és hozzájárulhattam a szakdolgozatához, de ne nyugtalankodjék, ahogy elnézem pár év, és élvezettel fog hozzám hasonló nyomorultakat faggatni, majd a szünetben, kávé mellett nagyokat röhögni a többi dögkeselyűvel.

IVETT-DOKTORNŐ. Ön... – *újra kocogtatnak az ablakon* – félreérti a helyzetet, bár amilyen intelligens...

BETEG. Ne merészeljen még egyszer dicsérni! Nagy rendező lehettem volna, csak ez a rohadt kis ország... Menjünk inkább!

IVETT-DOKTORNŐ szinte szálegyenes, merev tartással ül széken, garbója miatt tartása merevebbnek tűnik a valóságosnál is. Örül, hogy végre megszabadulhat ebből a nehéz helyzetből. Feláll, kinyitja az ajtót és kilép a félhomályos helyiségből. Az ajtóban egy negyven körüli, jóképű férfi várja.

DOKTOR BARNA. Jöjjön kávézni, közben mindent megbeszélhetünk.

IVETT-DOKTORNŐ. De doktor úr ... és a beteg?

Félig hátat fordítva a szobában fekvő fickónak, ne hogy hallja a degradáló jelzöt.

DOKTOR BARNA. Barna, vagy Barnabás és nem ez a hivatalos doktor úr. Amúgy, az ápoló személyzetnek is kell hagyni egy kis munkát. Nézze, itt is egy délceg fiatalember.

7. kép. Egy kis helyiségben állnak ketten, a csempezett falnak és a hütőnek dölve, a helyiséget meleg fényel világítja be a délutáni napfény.

IVETT-DOKTORNŐ. Szóval ne hagyjam őket kibontakozni, ha agressziót érzlelek?

DOKTOR BARNA. Pontosan. Látszik, hogy van érzéke hozzá.

Két fiatal fehérköpenyes nő lép a konyhába.

ANDREA. Ne hülyéskedj! Én megyek legközelebb!

DOKTOR BARNA. Ivett bemutatam két leendő kollégáját. Andrea és Olga.

ANDREA. Szevasz!

OLGA. Gyakorlaton vagy nálunk?

IVETT-DOKTORNŐ. Igen. Most állítom össze a témavázlatomat, és ehhez van szükségem néhány, azaz minél több konkrét esetre.

ANDREA. Most hallottunk egy jó kis sztorit, Olga mesélj, addig lefőzöm a kávé.

OLGA. Áh, csak van egy jóképű harmincas fickó, de teljesen kattant, még nem árulta el, milyen szektáéhoz tartozik, de levágta saját farkát, és ma az volt a mese, hogy „virtuális merevedése” van.

ANDREA. Számítógépes szekta-szatír. A szokásos? *A kávéra pislant.*

OLGA. Igen, kösz.

ANDREA. Bemegyek hozzá, mert annyira hasonlít Bredhez.

IVETT-DOKTORNŐ. Doktor úr, sajnos nem tudom mikor tudok jönni – a vizsgáim teljesen maguk alá temetnek.

DOKTOR BARNA. Miért, Ivett? Úgy emlékszem, mintha végzett volna.

IVETT-DOKTORNŐ. Sajnos, nem egészen. A szakos vizsgáimmal végeztem, de az összes műveltségi hátra van még. Köszönöm az ajánlatát, amint lehetséges, élek vele.

DOKTOR BARNA. Ön tudja, Ivett. Elkísérem a kijáratig.

IVETT-DOKTORNŐ. Viszlát!

ANDREA-OLGA. Hello!

Amint IVETT-DOKTORNŐ és DOKTOR BARNA kifordul a konyhaajtón, Andrea Olgára néz.

ANDREA. „Köszönöm az ajánlatát és élek vele”, azt hittem, azzal folytatja, hogy „ha áll még”.

Olga hangosan elneveti magát.

8. kép. *A kacagó hang foszlányai utolérik IVETT-DOKTORNŐT, aki a gúnyos nevetésre összerezzen, hátrafordulna, de mozdulat közben meggondolja magát.*

9. kép. *IVETT-DOKTORNŐ otthon, egy bérház legfelső emeleti lakás nyitott ablaka előtt ül. Előtte az*

íróasztalon számítógép, az üres képernyőre néz, gúnyosan megrázkódik, lehajtja az asztali lámpa fejét, így a lámpa fényköre felett kilát a sötét tetőkre. Tekintete végigfut a szemhatárt lezáró budai hegyeken és végül a holdfényben szikrázó felhőkön pihen meg. A szeánszból a telefon idétlen csörgése ragadja ki. Lassú mozdulattal nyúl a kagyló felé, felveszi.

IVETT-DOKTORNŐ. Szia!

– Jól vannak, alszanak. Hét végén vigyázhatnál rájuk.

– Nem, nem vagyok rosszkedvű, csak el kéne már kezdenem írni ezt a nyavalyás dolgozatot.

– Voltam.

– Hm... nem tetszett.

– Miért vagy ingerült?

– Tudod jól, hogy voltam gyakorlaton...

– Két évet dolgoztam gyerekekkel és... – ...mi lenne, ha nem vágnál közbe.

Bólogat, bólogat, majd eltartja a fülétől a telefont, leteszi az asztalra a kagylót, táskájából cigarettát vesz elő, rágyújt, lekapcsolja a villanyt, és újra a füléhez emeli a szinte megállás nélkül karattyoló szerkezetet.

– Figyelj, anyuci, dolgoznom kéne és...

A cigarettába szív.

– ...igen, rágyújtottam, ne bánts! Örökké baszogatsz.

– Szia, pusziom apát!

10. kép. *Leteszi a telefont, kinéz a sötétbe. Lent a másodikon, nem pont vele szemben, hanem a két nagy frontot összekötő szárnyban egy másik szerencsétlent pillant meg, aki ugyan kissé távolabb az ablaktól, de asztali lámpa fénye mellett gépel. A fickó, mert hím-neműről van szó, hirtelen mozdulattal felpattan a székről, eltűnik, majd egy hosszú pohárban italt hoz, kortyol egyet, nézi a papírt, megvakarja a fülét, beül a gép elé, és tovább gépel. Abbahagyja, kitépi a papírt, újat fűz be, és amennyire csak a két- vagy négyujjas gépelés engedi, csapkodja tovább a mechanikus masinát.*

11. kép. IVETT-DOKTORNŐ elmosolyodik, kísétál a konyhába, és kever magának egy italt olyan, de legalábbis olyasmi pohárban, mint amilyet az izgága fickó kezében látott az imént. Leül, felkapcsolja a villanyt, kortyol egyet, és a monitorra néz. Leteszi a poharat, de észreveszi, hogy a pohár oldalán gyöngyöző pára lefut, és szétterül az asztalon, kihúzza az egyik fiókot, papírzsebkendőt vesz elő, letörli a poharat, majd száraz felével lefelé fordítva poháralátétként használja. Az üres monitorra néz, most egy kicsit elszántabban, még egyet húz a long drinkes pohárból, újra a monitort kezdi szuggerálni. Néhány másodperc múlva az imént kihúzott fiókhöz fordul egy kis segítségért, kihúzza, belenyúl, ujjai az üres írólapos csomagolópapírban keresgélnek, majd bele is néz, és meggyőződik róla, valóban elfelejtett géppapírt venni. Visszatolja a fiókot, újra a pohár után nyúl, lenéz a kivilágított ablakra, és elmosolyodik, mert a heves ujjmozdulatokkal gépelő fiatalember még hevesebb mozdulatokkal túr a hajába, hát-radól a székén, és néz ábrándozva a plafon felé fújít füstfelhőbe, mintha onnan próbálná kiolvasni, amit olyan lelkesen ír.

12. kép. Este a folyosón. Egy idős hölgy a kutyájával álldogál a lépcsőházban, egészen közel IVETT-DOKTORNŐ ajtajához.

IVETT-DOKTORNŐ. Jó estét, Zoli néni! Hogy van a kis Kentaur?

Kentaur, az idős hölgy mellett álldogáló végtelenül kövér, kötött dresszbe csomagolt lény, vagy kutya.

ZOLI NÉNI. Jó estét Ivett! Hát, nagyon nehéz időszakot éltünk át. A kis Kentaurnak emésztési zavarai voltak. És a gyerekek?

IVETT-DOKTORNŐ lehalkítja a hangját.

IVETT-DOKTORNŐ. Alszanak. Csókolom, megyek is.

ZOLI NÉNI. Jaj kedvesem, csak vigyázzon, annyi szörnyűség történik manapság.

13. kép. IVETT-DOKTORNŐ megnyomja az előbb látott férfi csengőjét. Hosszú szünet után, nagy zajjal

nyílik az ajtó, és ott áll az ismerős fiatalember fürdőköpenyben, papucsban, és értetlenül pislog rá.

NIMRÓD. Jó estét!

IVETT-DOKTORNŐ. Jó estét! Itt lakom a házban, és ... csak néhány A/4-es lapot szeretnék kérni. Remélem, nem aludt még, azaz nem keltettem fel.

NIMRÓD. Á! Dehogy, jöjjön csak be! Csüccs le! Kér egy pohár italt?

IVETT-DOKTORNŐ. Igen elfogadom, bár valójában csak a papírért jöttem.

NIMRÓD. Mit kér? Whisky, Bacardit, Unicumot, Pernod-t?

IVETT-DOKTORNŐ. Whisky.

NIMRÓD. Hm, most látom, hogy az elfogyott. Igyon...

IVETT-DOKTORNŐ. Unicumot.

A fickó előveszi a gömbölyű üveget, és a fény felé fordítva látja, két csepp, ha van az üveg alján. Kényszeredetten elmosolyodik, felhúzza a vállát.

IVETT-DOKTORNŐ. Maga mit ivott?

NIMRÓD. Hm, egyből magázni kezd.

IVETT-DOKTORNŐ. Dehát, nem is tegezödtünk még.

NIMRÓD. Én? Én jeges vizet ittam. Az is jó lesz?

IVETT-DOKTORNŐ. Igen, köszönöm.

Nimród kimegy a konyhába, IVETT-DOKTORNŐ nagy lendülettel körbepördül a forgószéken, és a könyvespolccal szemben landol a pörgésből. Csörömpölést hallunk a konyhából, Nimród jól hallhatóan a hűtőszekrény körül tesz-vesz. A lány leveszi a polcról a sorozatnak kinéző kisméretű könyvek egyikét, visszat teszi, és átnézi a többi gerincét. Lehuppan, a székre, pördül még egy nagyot, az íróasztallal szemben áll meg, belenéz a gépbe fűzött papír szövegébe, elmosolyodik, tűnődve az előbb mustrált könyvespolcra néz, felemeli a már telegépellt oldalakat, és gondosan olvasni kezdi, néha belelapoz. Az író széles mosollyal lép ki a konyhából, kezében zsákmányával, a két pohár jeges limonádéval, de egy kicsit gyanakvóvá válik, amikor meglátja a kéziratot a lány kezében. Mellé áll, és lenyújtja a vizet a figyelmesen olvasó szemek és a

papír közé. A lány elhúzza a száját, és elveszi a vizet, de mire a fiúra néz, halás mosolyra vált.

IVETT-DOKTORNŐ. Ez izgalmas. Csak nem ön írja a Joslain Beaumont sorozatot?

NIMRÓD. Mit számít, hogy miből él az ember. Ön mivel foglalkozik?

IVETT-DOKTORNŐ. Pszichológia szakos vagyok, és mellette tanítok. Pont az a terület érdekel, ami önt is – a fantázia.

NIMRÓD. Csakhogy én, kérem, nem fantáziálok. A történet szövi magát, útjukra bocsátom a figurákat, azok teszik a dolgukat, mint a való élet hús-vér figurái. Az előbb, amikor csöngetett azt hittem, a történetben szól a csengő, csak amikor leírtam, gondoltam végig, hogy a tenger alatt azért mégsem csengetnek. De mit hablatyolok itt a csengőről. Mióta lakik a házban?

IVETT-DOKTORNŐ. Évek óta.

NIMRÓD. Hm. Én is, nem értem hogy-hogy nem találkoztunk még.

IVETT-DOKTORNŐ. Mert mindketten szobafogságra ítéltük magunkat. Kölcsönadja az egyiket?

NIMRÓD. Persze, szívesen. De nehogy analizálni kezdje. Csak bátran engedje el magát.

A nő értetlenül grimaszol.

NIMRÓD. A ponyva arra való. Még egy vizet?

IVETT-DOKTORNŐ. Áá nem, nem, inkább nekiesem ... mondjuk...

Feláll a székből, keresgélgni kezdi, hogy melyiket vegye magához elsőként.

NIMRÓD. Mondjuk, a kínai maffiásat, vagy nem is, a Vörös ciklont inkább. Megtalálja?

IVETT-DOKTORNŐ. Ha itt van a polcon, igen ... megvan.

NIMRÓD. Helyes, akkor jó szórakozást!

Elindulnak az ajtó felé, elől a nő, mögötte a szórakozott fickó, amikor ajtónyitáshoz előrehajol arcával IVETT-DOKTORNŐ hajához ér, amin elcsodálkozik, és mélyet szippantva elraktározza illatát.

NIMRÓD. Milyen szép puha haja van.

IVETT-DOKTORNŐ. Köszönöm.

NIMRÓD. És jó ... dús.

IVETT-DOKTORNŐ egy másodpercre megzavarodik, azonban derűs mosolya fedezéket nyújt a számára.

NIMRÓD. Még a jó illatút is hozzá tehettem volna, de...

IVETT-DOKTORNŐ. Akkor miért nem tette? Remélem, nem akar egy órán át a hajammal foglalkozni, ráadásul itt az ajtóban?

NIMRÓD. Hah! Milyen ... magabiztos! Hát persze, a pszichológia kurzus nem múlik el nyomtalanul. De ugye, nem kegyetlenkedést tanul, főmunkaidőben?

IVETT-DOKTORNŐ. Ugyan, ne sértődjön meg. Amint elolvastam, jelentkezem. Viszlát köszönök mindent.

NIMRÓD. Jó éjszakát!

Nimród becsukja az ajtót, becsoszog az íróasztalig, és kinéz a csukott ablakon, kinyitja, mélyet szippant az őszi este éteréből, nyújtózkodik egyet, ekkor gyullad fel a feje feletti legfelső szinten a lámpa, IVETT-DOKTORNŐ ablakában. Tekintetét ábrándozva az ablakon nyugtatja egy pillanatig, majd felcsattan.

NIMRÓD. Nem is vitte magával a géppapírt. Áh, ezek a nők, ezek a nők! Mondja, maga nős?

Kérdezi a levegőtől, egy képzeletbeli figurától.

NIMRÓD. Igen? Jellemző.

És legyint egyet.

14. kép. Kis idő elteltével, IVETT-DOKTORNŐ felnéz a könyvből, kimerészkedik a párkányig, és lenéz a szimpatikus fiatal író ablakára. Hasonló műsorban van szerencséje, mint ami először hívta fel a figyelmét. Veszett géppüfölés, heves mozdulatok stb.

15. kép. IVETT-DOKTORNŐ felnyitja a szemét, az órára néz, reggel 7 óra. Nyújtózkodik egyet, elmosolyodik, távkapcsoló után kutat keze az ágybetét mellett heverő papírhalomban, megtalálja, és bekapcsolja a

cd-lejátszót. A zuhanyzóban dúdolja az odakintről beszűrődő számot. Amikor kislánya kezét fogva lekocog a lépcsőn vállán egy jókora hátizsákkal, és kezében a tegnapi könyvvel, élvezettel néz a lépcsőházba kandikáló napsugarakba. Kisfia, a 8 éves Dani álmosan-merengve lépked mögötte, jócskán lemaradva.

IVETT-DOKTORNŐ. Milyen szép a reggel. Dani, a hét végén fessetek apunak egy szép képet.

DANI. Jó, de miről?

IVETT-DOKTORNŐ. Hát, a nagy kertjéről, vagy a kutyáról, kitaláljátok majd.

16. kép. IVETT-DOKTORNŐ és egy elegáns idősebb hölgy, IVETT-DOKTORNŐ anyja, egy régi budai ház teraszán ülnek, teáznak. A mögöttük nyíló ajtón siktva rohan ki IVETT-DOKTORNŐ kislánya, az öt üldöző bátyja elől, a meredek kölépcsőre veti magát, és kis híján lebukfencezik, de csoda folytán, maximális sebesség mellett, mindketten sértetlenül érik el a lépcső alját, és diadalüvöltéssel eltűnnek a ház mögött.

IVETT-DOKTORNŐ ANYJA. Újabb bizonyítéka annak, hogy védőangyalok márpedig vannak, az előbb legalább fél tucat tartotta őket talpon a kanyarban. Főzők egy nyugtató teát, mert nem bírom ezeket az izgalmakat. Nézz ide, még a karomon is égnek áll a szőr.

IVETT-DOKTORNŐ mosolyog.

IVETT-DOKTORNŐ ANYJA. Nem tudom, mi kifogásod van az ellen a Barnabás gyerek ellen.

IVETT-DOKTORNŐ. Az, anyu, hogy férjem van.

IVETT-DOKTORNŐ ANYJA. Lárifári, de közben írőcskákról álmodozol. Ha már szeretőt akarsz tartani, olyat tarts, aki hasznodra is van. Nem vagy már kisgyerek és ha valaki, az a Barna gyerek tud és fog is segíteni. Különben is olyan férfias, széles vállalai és nagy tárcsás mellei vannak.

Közben a kezével mutatja, hogy milyen klassz vonalai is vannak a pasinak..

IVETT-DOKTORNŐ ANYJA. A férjed után igazi felüdülés lesz. Hol van már megint az a lehetetlen akarnok.

IVETT-DOKTORNŐ. Dolgozik. Tegnap reggel Rómába utazott, és onnan megy Torontóba, csak hétfőn találkozunk. De ne beszélj így a férjemről, aki mellesleg az unokáid apja...

IVETT-DOKTORNŐ ANYJA. Hála istennek, hogy nem az ő családjára ütöttek, na jó, nem is folytatom, mert csak felhergelem magam.

IVETT-DOKTORNŐ nagyot hörpöl a teásbögréből, leteszi az asztalra, feláll, nyújtózkodik egyet.

IVETT-DOKTORNŐ. Most elmegyek, mert el kell kezdenem a körmölést, holnap este jelentkezem majd. És nagyon kérek, a gyerekek előtt nehogy áspiskodj az apjukra, mert azonnal kifecsegik, botrány lesz belőle, és újra a Botond szüleihez hordhatom őket, amit egyikőnk sem akar.

IVETT-DOKTORNŐ ANYJA. Jól van, jól van, légy csak nyugodt...

IVETT-DOKTORNŐ. Szia anyuci!

IVETT-DOKTORNŐ ANYJA. Szevasz!

17. kép. IVETT-DOKTORNŐ csönget, majd kis idő elteltével hosszabban csönget Nimród ajtaján. Cszogó léptek zaja hallatszik, és egy pongyolás nő nyit ajtót, kezében törlőrongy.

TAKARÍTÓNŐ. Az író úr nincs itthon. Ugye, őt tesszük keresni?

IVETT-DOKTORNŐ. Igen. Mikor jön haza?

TAKARÍTÓNŐ. Mindjárt, bevásárolni és reggelizni ugrott le amíg takarítok. Várja meg, nem zavarjuk egymást. Jöjjön!

IVETT-DOKTORNŐ becsukja az ajtót, és a takarítónő mögött közelít az íróasztalhoz.

TAKARÍTÓNŐ. Tessék ide ülni – mutat az íróasztal mögötti székre – itt úgysem rakok rendet. Tudja semmihez nem szabad nyúljak, ami az asztalon van.

Grimaszol egyet.

TAKARÍTÓNŐ. A Nimród olyan rendes fiú, maga a barátnöje?

IVETT-DOKTORNŐ-nek válaszolni nem nagyon marad ideje, csak fészkelődik a kényelmetlen kérdésre. A TAKARÍTÓNŐ pedig néma társaságát megunva a fürdőszoba irányába fordul, lassan megindul, és harcos tekintettel méri fel a reá váró terepet...

TAKARÍTÓNŐ. Megérdemelne, már egy rendes lányt, úgy értem, azért furcsa, ha egy fiatalember hónapok óta a lakásban él, és semmi mást nem csinál, mint gépel, dolgozik, semmi barát, semmi lazítás. ...Sajnálom, nem érek rá a beszélgetésre, mert a fürdő még hátravan, addig olvasson valamit. Azt tudja, hogy kicsoda a fiatalúr, ugye?

Hangját egy kicsit lehalkítja.

TAKARÍTÓNŐ. Ő Thomas Carrington, a Joslain Beaumont történet írója. Olyan izgalmas, nem?

Bevonul a fürdőszobába, amikor IVETT-DOKTORNŐ azt hiszi megmenekült a szóradattól, kidugja fejét a fürdőszoba ajtaján.

TAKARÍTÓNŐ. Azt mind tegnap írta, ami ott van az íróasztalon. Szerintem holnap estére kész lesz egy új kézirat. Mindig elolvashatom az új részeket, én vagyok az első, aki látom őket.

Feje újra eltűnik az ajtóban, és egy pillanat múlva zubogó víz hangja hallatszik, és kivehetetlen dudolászás. IVETT-DOKTORNŐ óvatosan megfordítja az asztal sarkán tornyosuló papírcsomót, és olvasni kezdi a történetet.

IVETT-DOKTORNŐ *magában*. Joslain Beaumont mélytengeri bűvárokodásra tanítja legújabb tanítványát, miss Westont, azt a miss Westont, akit egy rendkívül veszélyes küldetés keretében szabadított ki az iráni titkosszolgálat karmaiból. Miss Weston azért volt ilyen fontos az irániak számára, mert rajta keresztül apját, a neves amerikai atomtudóst próbálták zsarolni, szupertitkos kutatási eredményei átadására. Miss Weston szöke félhosszúhajú huszonnégy éves hölgy – és kicsoda véletlen...

Ekkor kaparászás hangja, majd valami olyan hallatszik az ajtó felől, mintha valaki a kilincs lenyomása nélkül igyekezne bejutni az amúgy meglehetősen erős, jókora, békebeli bejárati ajtón. IVETT-DOKTORNŐ azonban megbabonázva fordul vissza a félbehagyott történethez.

IVETT-DOKTORNŐ. Miss Weston pszichológia szakon tanul az oly neves angliai Royal Academy-n. És ez a miss Weston szóról-szóra olyan szerelésben menekül keresztül-kasul, megmentője, a magas fekete Joslain Baumant karjaiban a fél Közép-Keleten, mint amiben én jártam itt tegnap este ebben a lakásban...

Arra lép ki a történetből, hogy egy kéz a papír másik végét markolássa. Felpillant és Nimród áll előtte, egyik kezében még jókora csomag, a másikat az íróasztalra helyezte alig öt centire IVETT-DOKTORNŐ karjától, aki semmit sem érzékelt az atrocitásból.

NIMRÓD. Ehhez nincs joga! Ez egy kézirat, ez nem a nyilvánosság, hanem ... egyáltalán, milyen dolog beleolvasni más papírjaiba.

IVETT-DOKTORNŐ kedvesen mosolyog.

IVETT-DOKTORNŐ. És másokat, megkérdezésük nélkül, regényhősökkel kétes viszonyba hozni, az erkölcsös?

TAKARÍTÓNŐ *a fürdőszoba ajtajából*. Áá, csak én mondtam a kisasszonynak, hogy üljön le oda.

NIMRÓD. És ez eléggé súlyos hiba volt Nelli! Mi van, ha a hölgy nem ez a hölgy, és...

IVETT-DOKTORNŐ. És az irániak számára kiadja Joslain Beaumont összes műhelytitkát?

NIMRÓD. Mondjuk. De ez akkor is példátlan! Beleolvasott a Vörös ciklonba?

IVETT-DOKTORNŐ. Naná! Elolvastam és klassz volt.

Erre Nimród az asztal sarkára ül.

NIMRÓD. Helyes, akkor vigyen egy másikat!

Hirtelen az elégedetten hallgatózó takarítónő felé fordul.

NIMRÓD. Nelli!

Nelli összerезzen.

NIMRÓD. Nelli, nem tudtam takarítószereket venni, tessék, itt van ezer forint, tessék lemenni, venni ezt-azt!

NELLI. De nem nagyon kell semmi.

NIMRÓD. Helyes, akkor köszönöm szépen a mai munkát, tessék, itt a kabátja!

Az értetlenül pislogó takarítónő vállára segíti a balonkabátot, megfordítja, és a kijárat felé tereli a hátrafelé tekintgető nőt. Kinyitja az ajtót, és Nelinek csak egy viszontlátásra marad ideje, mert már ki is pen-derítették az ajtón. Amikor Nimród becsukja az ajtót, elégedetten csapja össze a kezét.

NIMRÓD. Tényleg, Ivett, reggelizett már?

IVETT-DOKTORNŐ. Nem, még nem.

NIMRÓD. Reggelizzunk együtt!

IVETT-DOKTORNŐ. Ön még nem evett?

NIMRÓD. Egy-két falatot kaptam be.

Nimród belép a konyhába, és úgy beszél, hogy alakja nem látszódik.

NIMRÓD. Ismeri a mondást? Reggel, mint a királyok...

IVETT-DOKTORNŐ. Jó, de akkor kár volt kitoloncolni szegény Nellit.

NIMRÓD. Kitűnő megállapítás, de én is nagyon finom reggeliket csinállok. Van sonka, füstölt hal, két-három féle sajt, zöldségek és a többi és a többi. Első menetben teát főzök.

IVETT-DOKTORNŐ. Segít...

Hatalmas edénycsörömpölés a konyhából.

IVETT-DOKTORNŐ. Segítsek?

NIMRÓD. Áá, dehogy, két perc és megvagyok.

IVETT-DOKTORNŐ egy keveset gondolkodik, majd feláll, és a konyhába sétál.

IVETT-DOKTORNŐ. Tisztítok egy kis gyümölcsöt vagy zöldséget? Mit szól?

NIMRÓD. Azt javallom, hogy elsősorban tegezödjünk. Hm?

IVETT-DOKTORNŐ. Hello!

NIMRÓD. Szervusz, Ivett. Igyunk rá!

A lány homlokráncolására válaszol.

NIMRÓD. Csak egy csepp bort.

IVETT-DOKTORNŐ. Oké!

18. kép. A SZOBÁBAN. Hosszú szünet után kapcsolódunk újra a beszélgetésbe.

IVETT-DOKTORNŐ. Miért nem a gépedet használod?

Tekintete a sarokba halmozott számítógépre, monitorra, nyomtatóra villan.

NIMRÓD. A gépek folyamatos használata és velük való együttélés átalakítja az embert.

IVETT-DOKTORNŐ a szemöldökét ráncolja.

NIMRÓD. Minimum gépiessé válunk tőlük. Ismerem egy öreg urat, aki autót sem vezetett, mert inkább nézelődött a taxi hátsó üléséről, minthogy a masinával birkózzon.

IVETT-DOKTORNŐ. Hajjaj! Elment az idő, mindjárt dél van.

NIMRÓD. Jól elvagyunk együtt.

IVETT-DOKTORNŐ. Van pár dolgom, megyek. Köszönöm a könyveket és a reggelit.

NIMRÓD. Oh! Nem tesz semmit. Nem akarsz velem vacsorálni?

IVETT-DOKTORNŐ. Oké, tőlem mehet. Beugrom majd, ha hazajöttem, és megbeszéljük. Nem is meséltem, találkozom ma a kiadóddal.

NIMRÓD. Hogy? Mikor beszéltél velük?

IVETT-DOKTORNŐ. Ma reggel, és megbeszéltem egy találkozót az igazgatóval.

NIMRÓD. Gyorsan lépegetsz.

IVETT-DOKTORNŐ. Szervusz, Nimród!

NIMRÓD. Szia!

Becsukja az ajtót, és háttal nekidől.

NIMRÓD. Miért az a kéjsóvár bunkó!?

19. kép. Helyszín, egy rosszul felszerelt edzőterem. Néhány zsák lóg a plafonról. A tornatermet zöldes fényű derengés teszi elviselhetetlenül hideggé, az egyetlen jól megvilágított pont a tatami. Tíz-tizenkettő jól megtermett fickó edz, verekszik, dobálja egymást a teremben, legtöbbször a félárnyékba, sötétbe veszve. A ringben egy 50 körüli fickó bokszol fiatal partnerével. Amikor végeznek az edzéssel megvergetik egymás vállát, az idősebb, miután leugrik a ring széléről, jókora négyzet alakú szemüveget vesz fel, vállára teríti a törülközőjét, és nyugodt léptekkel a kijárat felé indul. Nagyjából félúton, alig egy méternyire a tatamitól, ahol egy nyurga, harmincas fickó – az első jelenetből megismert FIATAL FŐRENDŐR – és hatalmas termetű partnere dobálják egymást, egy túlzott erejű dobás után a hatalmas méretű a szemüveges fickónak zuhan, majdnem ledönti a lábáról. A tatami közepén álló fiatal fickó nevet, vagy csak mosolyog karját keresztbe fonva a mellén. A szemüveges abban a pillanatban, hogy megtalálja az egyensúlyát, különösebb kérdészködés nélkül, váratlanul, brutális erővel leüti a hatalmas termetűt, megigazítja a szemüvegét, gúnyosan a fiatalabbra néz, a kijárat felé indulna, de észreveszi, hogy fiatal, nyurga ellenfele támadásba lendült. Ekkor már senki sem mozog a teremben, mindenki kettejük várható konfliktusát nézi. Az idősebb alapállásba áll, elhajol a támadó ütése elől, és hatalmasat mér a fiatalabb halántékára. A fiatalabb megtántorodik, ezt kihasználva ellenfele tisztán, keményen combon rúgja, és még egyszer állon vágja. A fiatal elterül, az idősebb pedig vadul rugdosni kezdi földön fekvő ellenfelét. Két-három fickó szedi le alaposan helyben hagyott ellenfeléről. Lerázza magáról a csillapító kezeket, és határozott léptekkel a kijárat felé indul.

20. kép. A FIATAL FŐRENDŐR egy terepjáró hátsó üléséről telefonál. Az autó egy nagy hivatali épületből hajt ki valahol az V. kerületi, kormányzati negyedben, amikor a vonal túlsó végén a hang bejelentkezik, a kép ketté vágódik, és a „fehér ház” Dunára néző ablakán át egy csikos ingben üldögélő férfit pillantunk meg, aki

látszólag a levegőbe, valójában mobiljának csiptetős mikrofonjába beszél. Lába az asztalon, tekintetét a szoba sarkában álló tévére függeszti, amin a részvényárfolyamok láthatóak.

CSÍKOS INGES. Hogy van a térded?

FIATAL FŐRENDŐR. Tud verekedni...

CSÍKOS INGES. Nem csak verekedni. Helyén van az esze, és közmondásosan szerencsés. Pár ellenfelet lekotort már az útból.

FIATAL FŐRENDŐR. Velem hiába packázik, ha megunom, kicsináltatom egy perc alatt.

CSÍKOS INGES *köhögni kezd.* Ezt majd, személyesen.

FIATAL FŐRENDŐR. Nyugi, az én vonalaimon beszélünk.

CSÍKOS INGES. Látod, erről beszéltem, ha ilyen magabiztos hetykeséggel akarsz szembeszállni vele, ráfaragsz. Azért élte túl minden ellenfelét, mert az egész világot ellenségként kezeli, és senkinek sem szolgáltatja ki magát. És olyan, mint egy jó sakkjátékos, előre látja a lépéseket, még a játszma végét is kiszámolja, mielőtt ringbe száll valakivel.

FIATAL FŐRENDŐR. Na, most már lassan a jóistenről beszélünk, nem egy főzsaruról.

CSÍKOS INGES. Hol tartotok a robbantások kiderítésével?

FIATAL FŐRENDŐR. Van egy pár új fülesünk, és mintha az információk egy határozott irányba mutatnának.

CSÍKOS INGES. Szóval sehol.

FIATAL FŐRENDŐR. Biztosnak tűnik, hogy három klán jócskán benne van, de semmi bizonyíték erejű tény.

CSÍKOS INGES. Vigyázz!

21. kép. IVETT-DOKTORNŐ és Nimród nevetgélve lépnek ki egy étterem ajtaján. Nimród kezében egy félig üres borosüveg.

IVETT-DOKTORNŐ. Hűvös lett.

Összehúzza magán a kabátot. Nimródra néz. A fickó még mindig mosolyog, és rágyújt.

NIMRÓD. Kérsz?

IVETT-DOKTORNŐ. Nem, kösz. Menjünk, mert hideg van.

NIMRÓD. Ja, persze! Melengetlek egy kicsit.

IVETT-DOKTORNŐ. Csak menjünk.

Még néhány pillanatig hátulról látjuk, lassan távolodó alakjukat, egyszer csak IVETT-DOKTORNŐ elneveti magát, és szorosan a férfihez bújjik.

22. kép. Egy kapualjban csókolóznak. Suttognak, és tovább csókolóznak, majd IVETT-DOKTORNŐ didergősen összerázkódik, megnyomja a jókora kaput, és belép, kézen fogva húzza maga mögött Nimródot a vaksötétbe.

23. kép. Nimród lakásában állunk az ajtóval szemben. Kulccsörgés, nyílik az ajtó, és IVETT-DOKTORNŐ lódul be az ajtón, ledobja kabátját, lerántja kis pulóverét, melltartóban, rövid térd fölötti szoknyában lódul el a kamera mellett, arcán a csókolózástól elkenődött smink, a torzító közeli miatt szinte riasztó, de csak egy villanásra, mert a fürdőbe siet, bezárja az ajtót. Nimród még csak most végez az ajtóval, a földön heverő ruhadarabokra néz, vigyorogva csóválja a fejét, és az íróasztal szélének támaszkodva meghúzza az üveget, elégedetten csettint a nyelvével, és az üveg címkéjét stíröli. Még egyet húz az üvegből, az asztalon álló pohárba is tölt, ledobja kabátját, cipőjét, zokniját, a konyhába megy, ásványvizet hoz elő, az asztalra teszi. Bekapcsolja a gramofonját, gyertyát gyújt a földön az ágyhoz közel, lekapcsolja a villanyt, és ruhástul végignyúl az ágyon. Ekkor nyílik az ajtó kilép a törülközőbe csavart IVETT-DOKTORNŐ. Lábujjhegyen odatipeg a pasihoz, fölé hajol, megcsókolja, és elkezd levegőztetni. Nimród lebontja a nő testét takaró törülközőt, és szeretkezni kezdenek. A kép elsötétül, néhány pillanatig csak a zene szól.

24. kép. Az ágyban egymás mellett fekszenek, a lehúzott redőny résein, áttörésein vékony sugarakban szűrődik be a fény félhomályt teremtve a szobában.

NIMRÓD. És a férjcskéd, mit szólna, ha tudná.

IVETT-DOKTORNŐ. Ha-ha.

NIMRÓD. Nem kell idegeskedni, csak illetet volna elmondani, még mielőtt lefeküdtünk.

IVETT-DOKTORNŐ. Ne mondd, hogy nem tudtad!

NIMRÓD. Oké, tudtam, mert tegnap megnéztem a táblátokat, de kíváncsian vártam, mikor jössz elő a farbával.

IVETT-DOKTORNŐ. Jó lesz, ha befejezed...

Nimród ciccegéssel válaszol. A nő, erre felugrik, és a párnát a férfi arcába passzírozza.

NIMRÓD. Na nézd, milyen vadmacs...ka.

Nevet is, de félősen összehúzódik, mert a nő egyre nagyobbakat üt a párnával. Az egyoldalú párnacsata azzal végződik, hogy Nimród elkapja a nő csuklóit, és leteperi, megcsókolja, és újra szeretkezni kezdenek.

25. kép. Doktor Barna arca torzítóan közelről.

DOKTOR BARNA. Arra a kis Ivettre, hogy holnap estére az ágyamban lesz!

A kamera az összeütköző poharakat veszi.

(folytatjuk)